

MOBILITZACIÓ I TRANSFERÈNCIA D'ALUMNES AMB NECESSITATS

OBJECTIU

Recordau les normes bàsiques de la mobilització i transferència d'alumnes amb necessitats per als treballadors fisioterapeutes, així com les diferències entre mobilització i transferència.

DIFERÈNCIES ENTRE MOBILITZACIÓ I TRANSFERÈNCIA

MOBILITZACIÓ: moviment que es fa sobre una mateixa superfície i que implica canvis de posició o de situació, per exemple girar-se dins el llit o incorporació al seient.

Posició inicial

Incorporació des de la part posterior de la cadira

Incorporació des de davant de la cadira

TRANSFERÈNCIA: moviment que es fa d'una superfície a una altra. Es considera que comporta més risc en l'execució, perquè implica un canvi de pla i de superfície de suport i perquè hi ha un moment en el qual alumne i professional es troben sense suport.

Suportar el pes amb l'espatlla recolzant l'altra mà en el llit

L'esquena completament vertical

Recolzament a la cadira i flexionar les cames

PRINCIPIS BÀSICS PER A LA MOBILITZACIÓ I TRANSFERÈNCIA D'ALUMNES AMB NECESSITATS

Adaptar el mitjà: si a l'entorn de feina es fan els canvis necessaris que facin possible determinats desplaçaments, transferències i mobilitzacions es pot millorar la situació global de l'alumne, ja que podrà desplaçar-se i desenvolupar-se amb autonomia.

Col·laboració de l'alumne: si el grau de dependència o patologia ho permet, cal fer que l'alumne participi activament en els exercicis, la qual cosa li permet explotar les capacitats de moviment que encara tengui.

Orientar a l'alumne: convé començar qualsevol mobilització de l'alumne demanant-li que miri en la direcció en la qual se l'ha de girar o desplaçar, o girar-li el cap.

Basar la mobilització en el contacte: les mans del fisioterapeuta contacten amb el cos de l'alumne per indicar-li a cada moment què ha de fer. Com més gran sigui la superfície de la mà que contacta amb el cos de l'alumne més clara serà la informació i menys dolorosa és la mobilització.

Parlar Poc: la informació principal ha de ser tàctil. La informació parlada que es doni a l'alumne ha de ser concisa, breu, i sobretot, paral·lela i simultània a l'execució del moviment.

Moure's simultàniament i en direcció al desplaçament: el fisioterapeuta s'ha de moure harmònicament al costat de l'alumne; d'aquesta manera es transmeten la informació i la sensació de moviment mútuament, i, d'altre banda, s'aprofita l'energia cinètica i, així, s'aplica menys força.

Mobilitzar imitant el moviment del cos humà: primer cal observar com es mou el nostre cos i després intentar imitar aquests moviments amb l'alumne.

No moure tot el cos alhora: en cap cas no s'ha de desplaçar tot el cos de l'alumne, sinó que s'ha de fer per parts, movent les diferents regions corporals més pesades d'una en una i posant-les en direcció al moviment; tampoc no s'ha de desplaçar tota la distància en un únic moviment, sinó avançar a poc a poc, en petites passes en la direcció adequada. D'aquesta forma, es mobilitza l'alumne emprant el mínim esforç possible.

Postura del fisioterapeuta: mantenir l'esquena recta perquè les càrregues que hi actuen ho facin de manera vertical per evitar contractures musculars o qualsevol trastorn de la columna vertebral. Cal situar-se al costat cap on s'ha de moure el pacient. Els peus han d'estar separats i un ha d'estar lleugerament més avançat per proporcionar una bona base de suport que augmenti l'estabilitat. El professional ha de treballar a una altura aproximada a la de l'alumne.

No aixecar pesos: aixecar és el mètode que més esforç requereix i el que més rics de lesió suposa, tant per al fisioterapeuta com per a l'alumne.

Mantenir el cos de l'alumne ben alineat: si el cos de l'alumne està ben organitzat, es desplaçarà verticalment cap a la superfície de suport i l'esquelet suportarà el pes. Com que els ossos estan preparats per a aquesta funció, la resta de l'organisme no s'haurà de sotmetre a cap sobre esforç.

